

**Divadelní studio D3, z.s. Karlovy Vary
uvádí**

NÁMĚSTÍČKO

Carlo Goldoni

KOMEDIE O DÍVKÁCH, KTERÉ BY SE RÁDY VDÁVALY

5+1 z pera Carla Goldoniho

„Kdo tě nechce, ten si tě nezaslouží.“

„Malé lásky se rodí z poznání, velké z pochopení.“

„Vkus v lásce je jedna věc a chuť na lásku druhá, takže citová hloubka propasti mezi nimi se dá jen těžko překlenout.“

„Milovat se neostýchám, jen lásky se bojím.“

„Jestliže se žena opravdu zlobí, polibkem to nespravíš. Zde pomohou nejméně tři polibky.“

„Svět je pěkná kniha, ale málo platná tomu, kdo v ní neumí číst.“

5+1 o Carlu Goldonim a Náměstíčku

Náměstí (postaru také rynek či rynek) označuje podle Wikipedie volné veřejné prostranství ve městě (na našem jevišti v Benátkách), ohraničené zejména přilehlými domy. Často mu dominuje významná stavba (kostel, radnice, divadlo aj.), v jejich centru je většinou fontána či kašna, morový sloup, socha či jiný monument – mimo jiné proto našemu náměstíčku dominuje hospoda.... Hlavně jde o centrum mezilidského setkávání a výměny informací, semenišť vznikání a zanikání vztahů, místo, kde nikdy nejste sami (ať už v pozitivním či negativním slova smyslu). Karlovy Vary sice nemají náměstí – ale teď budou mít alespoň **Náměstíčko!** (PetraRKA, 2022)

„Carlo Goldoni byl také jedním z těch, které démon divadla od kolébky posedl. Jemu bylo divadlo životem a život divadlem zrovna jako našemu Tylovi. Jen pokud spřežen byl s divadlem, tvořil a pracoval, odloučen od divadla ztrácel smysl života a odumíral, až zahynul. ... Byl pravý malíř miniatur své doby. Jest snadno vytýkati mu nedostatek velkých ideí ethických – ty nebyly jeho kolbištěm, on třímal se vždy raději zlaté cesty prostřední morálky měšťácké, která tak dobře hověla potřebám davu. Jemu se vůbec o morálku v pravém smyslu ani nejednalo, celý jeho způsob připomíná někdy víc staré mistry malíře v Nizozemí a v Belgii. Jest posvícení, kermess. To stačí. Nač tam vkládat ideje jiné než jídla, pití, tance a trochu toho smyslného požitku.“

(Jaroslav Vrchlický, 1907)

„Napadá mě, jak velcí básníci divadla se svými velkými texty sami divadelníka donutí, aby si je vybral. V jednu chvíli se z celé té hromady „divadelní veteše“, kterou si s sebou divadelník léta nese – textů, postav, myšlenek, dokonce i jen titulů a zvuků – něco s vlídným násilím prosadí. Mně se to stalo s Goldoniho **Náměstíčkem**. Pravdou je, že jde o text výjimečný, je neopakovatelný a velice bohatý, je něžný svou láskou k chudému lidu v jeden den karnevalu, je plný nových vztahů mezi postavami, je plný ohromného humanismu a stylisticky je neopakovaným příkladem – aspoň se mi zdá – aktu psaní.“ (Giorgio Strehler, 1975)

„Carlo Goldoni se narodil v Benátkách roku 1707. Vystudoval práva, netoužil pokračovat ve stopách svého otce lékaře. Měl velkou ambici dostat se do divadelního světa – což se mu podařilo. Klíčovou událostí byl pro něj rok 1734, kdy se angažoval jako autor scénářů v několika kočovných společnostech, poté se seznámil s ředitelem

divadla San Samuele, G. Imerem. V divadle byl vázaný smlouvou a za divadelní sezonu musel napsat několik her. V období spolupráce s Imerem napsal Momolo cortesan (Dvořan M.), La donna di garbo (Zdvořilá žena) nebo také Il servitore di due padroni (Sluha dvou pánů). Počátky reformy najdeme už v první divadelní společnosti. Momolo cortesan a La donna di garbo pomalu opouští improvizaci a Goldoni dodává plně psaný text. Za neplodnější Goldoniho období lze jednoznačně považovat setkání s G. Medebachem, jemuž patřila divadelní společnost Sant'Angelo. Pracoval pro něj 4 roky a za jednu divadelní sezónu se mu podařilo napsat 16 veseloher. Z tohoto období se nám dochovaly tituly jako například La bottega del caffè (Kavárnička), Il bugiardo (Lhář), La locandiera (Mirandolina), I Rusteghi (Hrubíáni), Le baruffe chiozzotte (Poprask na laguně) a mnoho dalších. Roku 1761 dostal nabídku ke spolupráci s francouzskou Comédie italienne, kterou se rozhodl nakonec přijmout kvůli stoupající kritice svého jména. V opozici k němu stál například Carlo Gozzi. V Paříži kladli nároky na oživení staré italské komedie dell'arte a pro Goldoniho to znamenalo udělat krok zpátky, přizpůsobil se publiku a napsal komedie jako Gli amori di Zelinda a Lindoro (Láska Zelindy a Lindora) nebo také Il ventaglio (Vějíř). Poslední léta strávil a dožil ve Francii. Zemřel roku 1792.“ (Klára Urbanová, 2021)

„Goldoni je autorem více než dvou set komedií a osmdesáti kratších dramatických útvarů pro hudební veselohry. Náměty čerpal ze skutečného života a z vlastních zkušeností. Na postavy a postavičky svých komedií se díval se shovívavou ironií a s pochopením pro jejich slabosti. Goldoni, který své zkušenosti shrnul ve zdramatizované poetice Komické divadlo, ustanovil svého druhu měšťanskou komedii založenou na charakterech. Postavy se temperamentem a myšlením podobaly jeho současníkům.“ (Hynek Pekárek, 1987)

Poprvé se u nás hra Carla Goldoniho **Náměstíčko** objevila na jevišti Realistického divadla Zdeňka Nejedlého v Praze v roce 1967 v překladu Jaroslava Pokorného a režii Františka Laurina. Slavnější je inscenace překladatele Vladimíra Mikeše a režiséra Miroslava Macháčka v činohře Národního divadla v roce 1978, s dechberoucím obsazením (Jana Hlaváčová v roli Gaspariny, Blanka Bohdanová jako Lucietta, Marie Vášová jako paní Pasqua, Petr Štěpánek coby Anzoletto a Josef Kemr coby Kavalír atd.). Následovaly inscenace ostravská, hradecká, českobudějovická, kladenská a mostecká, v roce 1987 vznikla rozhlasová verze (v režii Aleny Adamcové hrála roli Gaspariny Simona Stašová) a operní přepis Ermanna Wolf-Ferrariho. V novém tisíciletí vznikla „komedie o dívkách, které by se rády vdávaly“ režisérka Jaroslava Šiktancová se souborem Kašpar v Divadle v Celetné a režisér Roman Groszman v rasantní úpravě Jana Šotkovského v činohře Národního divadla v Brně. A fakt, že Goldoniho komedie skýtají vynikající herecké příležitosti, dokazuje dvojí uvedení **Náměstíčka** v hereckých školách – na ostravské Janáčkově konzervatoři a pražské VOŠ herecké... Spojení inteligentní zábavnosti a výrazných postav, tedy zajímavých hereckých úkolů, je také důvodem karlovarského nastudování – a tak se vzpomínkou na Goldoniho **Treperendy**, jež patřily před deseti lety mezi naše nejpoblábnější tituly, opět nabízíme relax, smích a pohodu. (PetraRka, 2022).

Překlad: Vladimír Mikeš a Jan Vladislav

Úprava, kostýmy a režie: Anna Ratajská

Scéna: Luboš Štěpán

Světlo, zvuk: Karel Loučka a Petr Ratajský

Náповěda: Jana Šmejkalová

Dramaturgie: Petra Richter Kohutová

Supervize: Viktor Braunreiter

Osoby a obsazení

Gasparina - Lucie Zemková j. h.

Fabrizio, její strýc - Petr Richter

Paní Catte - Eva Šollová

Lucietta, její dcera - Nikola Kostadinovová

Paní Pasqua - Martina Cirklová

Gina, její dcera - Tereza Fischerová

Paní Orsola - Jana Harantová

Zorretto, její syn - Martin Cirkl

Anzoletto - Marek Himl

Kavalír - Petr Johanovský

Pijavka, číšník - Vladimír Kalný

Premiéra v rámci Noci divadel

v sobotu 19. listopadu 2022 v 19.30 hod.

v divadle Husovka

Inscenace vznikla za podpory Města Karlovy Vary.

*Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA, z. s., divadelní,
literární, audiovizuální agentura, Krátkého 143/1, Praha.*